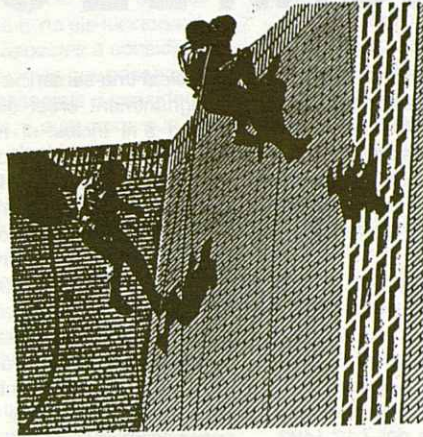

"COMBAT ZONE"

S'ha posat de moda en cert sector de la societat europea un joc anomenat "Combat Zone" que, com tantes coses ara, prové dels Estats Units d'Amèrica, i que consisteix en jugar a la guerra. No es dediquen a això innocents nens que copien el que veuen del món real, sinó adults, les professions dels quals permeten arrendar un camp a la muntanya o posseir-lo d'antuvi, adquirir uniformes similars als utilitzats a Argèlia o el Viet-Nam i comprar sofisticades armes de joguina que s'assemblen molt a les reals. Els que practiquen aquest joc o esport afirmen que els ajuda a lliurar-se del "stress" provocat per les seves denses i lucratives jornades de treball. Res millor, segons ells, que llençar-se a la muntanya disfrazats de soldats de l'imperi corresponent i posar-se a disparar trets d'escarni per sentir-se millor. Però, ¿és realment saludable practicar aquesta activitat durant els dies de lleure, o s'amaga, darrera d'aquesta careta de pacífiques intencions, una concepció bèlica i militarista de la vida? Malgrat que cadascú ocupa el seu temps lliure com vol o com el seu bon judici li fa entendre, meditar una mica sobre el que es fa ajuda a conèixer aspectes que de vegades queden ocults, però que sovint s'amaguen amb dissimul perquè resulten intolerables per aquells que volen mostrar-se davant de la societat com persones tolerants i obertes.

Als anys cinquanta començaren a existir als Estats Units, Alemanya Federal i algú que altre país camps de tir on petits grups neonazis s'entrenaven militarment. No ho feien per ocupar aquestes hores d'oci que queden buides si no s'ocupen en alguna cosa, sinó perquè tenien la convicció que aquella preparació els serviria algun dia per "alliberar" al món del comunisme. Durant els anys seixanta i setanta, aquests camps es van estendre per molts altres països, l'Estat espanyol entre ells. Però va ser als Estats Units

on alguns executius coneguts com a agressius, i mai dit amb més propietat, van veure en aquestes activitats una forma de passar els cada cop més llargs caps de setmana i tenir noves experiències. És així com surgeix el "Combat Zone". Els que es dediquen a aquest joc passen prèviament llargues hores d'estudi en les quals analitzen les estratègies emprades per les grans potències en els països del Tercer Món. L'objectiu que es pretenia aconseguir en les guerres que es preniën per exemple era també allunyar el perill del comunisme, slogan molt utilitzat en els anys vuitanta pel president Reagan, que molt aviat desapareixerà de l'escena política, i a qui casualment han votat els que comencen a practicar tan belicós esbargiment. No es pot afirmar que els gaudeixen amb tal joc siguin tots ells uns neonazis dissimulats, però resulta estrany que alguns executius, professionals i comerciants es dediquin a disparar trets a les muntanyes, imaginant-se a ells mateixos en la tasca històrica d'acabar amb els invasors rojos del Viet-Nam o amb els separatistes argelins -els quals per cert, guanyaren la guerra als ascendents dels ara heroics soldats de plom/carn, potser, qui sap?, perquè, sense haver passat per un ardu entrenament, comparen amb el recolzament dels seus respectius pobles. Al cap i a la fi, no coincideixen tots en la seva lluita contra el comunisme "aquest any sorgit fa més d'un segle", diferenciant-se només pel grau de ferocitat utilitzat? No estarem davant d'una afició perillosa

d'una nova i poderosa burgesia que no sembla voler un altre tipus de diversió que no sigui la de les armes perquè, a llarg termini, aquestes hores d'oci els poden servir de profit per quan hagin de defensar els seus privilegis?. En fi, preguntes gens senzilles de respondre, que mereixen ser meditàdes i que hem de plantejar-nos els que vivim a la Península Ibèrica, ja que aquesta moda sorgida a l'actual imperi nordamericà ha arribat ja a aquest últim racó de l'Europa civilitzada, reserva espiritual d'Occident.

En definitiva, els camps s'extenen i l'Estat no sembla molt preocupat pel cas. És clar que tampoc ho ha d'estar; no són sinó els que l'administren els que envien cada any milers de joves a realitzar un servei militar que per pròpia voluntat no farien i que sancionen, encara que ho toleren, a qui discrepa declarant-se objector de consciència, amb mig any més de servei civil substitutori? El "Combat Zone", si no és un regal del cel, és quelcom totalment assumible per l'Estat. Al cap i a la fi, sembla que la bellicositat i el militarisme és quelcom habitual en l'ésser humà. Més estrany seria que aquesta nova burgesia formada per selectius "yuppies" optés per fer obres de caritat, la qual cosa, per altra banda i tal i com estan les coses, els oferiria un enorme ventall de temes amb els quals omplir les seves hores de lleure. Però de moment, tendeixen a tirar a la muntanya, pitjor que les cabres.

Juan Antonio Herrero Díez